

Iz upravne prakse.

Samo po 12 kr., a ne po 36 kr. kolek gre na drugopis in tretjepis prošnje za vknjižbo zvršilne zastavne pravice zaradi tirjatev, katere ne presegajo 50 gold., ker za ta spisa ne velja tar. st. 43 lit. *k*) in *n*) prist. zak., oziroma § 17. zak. z 29. febr. 1864, št. 20 drž. zak.

Tožitelj A dobil je plačilni nalog davčnega glavnega urada v Lj. z dne 1. marcija 1889, št. 143. naj plača utrgano kolekovno pristojbino 48 kr. in globe 96 kr., vkupe 1 gold. 44 kr., na podlogi §§ 64 in 79 ter tar. st. 43. *k*), *n*) pristojb. zak. in § 17. zak. z 29. febr. 1864, št. 20 drž. zak.: »ker je bila prošnja za vknjižbo zvršilne zastavne pravice de pr. 11. novembra 1888 zaradi 44 gld. 50 kr. s. pr. premalo kolekovana v drugopisu in tretjepisu (po 12 kr.).«

V rekurzu proti temu nalogu se je A skliceval na § 19. zak. z 29. febr. 1864, št. 20., drž. zak. da temu paragrafu velja § 17. samo kot izjema, kolikor gre za prvo polo prvopisa iste prošnje.

Druga inštanca je rekurz odbila z odločbo finančnega ravnateljstva v Lj. z dne 20. septembra 1889, št. 2820: »ker § 19. zak. z dne 25. febr. 1864, št. 20, drž. zak., nima veljavnosti za vknjižbene prošnje; za té velja zgolj § 17. loc. cit. v zvezi s tar. st. 43 prist. zak.; torej je po tej zakonovi določbi kolekovati drugopise i. t. d. pri vknjižbenih prošnjah s kolekom po 36 kr., a nikakor ne z nižjim. Izjeme ni druge, nego v odstav. 6. § 17. loc. cit., namreč le pri prošnjah za nadvknjižbo zvršilne zastavne pravice na zastavno pravico, ki je uže vpisana v javne knjige, kedar pravica, katero je vknjižiti, ni vredna brez pritiklin več nego 50 gold. V tem slučaju pa ni tako, ker zvršitelj A ni vložil prošnje za nadvknjižbo. Tudi to, kar pravi rekurent, da bi bil tar. st. 43 lit. *n*), derogovan po § 19. gori navedenega zakona, je popolnoma napačno, ker uprav § 17., ki stoji pred § 19. istega zakona, kaže uže po svojem napisu, da je hotel zakonodavec snovati olajšilo v tem § 17. prošnjam za vknjižbo, — toda v § 19. odst. *a*) za vse ostale vloge v pravnih sporih, katere ne presegajo 50 gld.«

V ministerijalnem rekurzu je A bistveno navel, da prošnje za vknjižbo zvršilne zastavne pravice zaradi manj nego 50 gold. ni

mogel zadeti § 17. loc. cit. tako, da bi ne bile več vloge v pravnih sporih zaradi manj nego 50 gld., da torej veljata oba paragrafa 17. in 19. loc. cit., da pa potem ni kolekovati drugopisa itd. po 36 kr., nego le prvopis in tudi tega le na prvi poli.

Temu rekurzu je ugodila tretja inštanca z odločbo c. kr. finančnega ministerstva z dne 10. majnika 1890, št. 2592: »ker je nacijonovana dva istopisa prošnje de pr. 11. novembra 1888, št. 26.396 za vknjižbo zvršilne zastavne pravice zaradi 44 gld. 50 kr., glede vrednosti spornega predmeta, bilo kolekovati samo z 12 kr.«

Dr. P.

Književna poročila.

Zbirka avstrijskih zakonov v slovenskem jeziku. II. zvezek. Kazensko-pravdni red z dne 23. maja 1873 šte. 119 državnega zakonika z dodanim izvršitvenim propisom in drugimi zakoni in ukazi, kazenski prestopki zadevajočimi. I. natis. V Ljubljani 1890. Izdalo društvo „Pravnik“ v Ljubljani. Natisnila in založila „Narodna Tiskarna“.

Niti leto dnij, a uže imamo II. zvezek slovenskega „Manz'a“ pred sabo! Prijazni knjižici s „kazenskim zakonom“ pridružila se je ravnokar prav tako prijazna knjižica s „kazensko-pravdnim redom“. Marsikomu je to hitreje, nego je upal. In res, ker je bilo tako dolgo, predno se je to izdavanje oživilo iz občnega mrtvíla, bilo je skoraj upravičeno misliti, da utegne biti jako počasno njegovo napredovanje. Videč sedaj, kakó se stvar vender-le lahko razvija, sme nam biti žal, da se uže pred leti ni storil začetek, ker bi po tem današnji dan lahko imel slovenski jurist popolno zbirko poslovnjenih zakonov, s tem pa tisto knjižnico, katere mu je neizogibno potreba pri uradovanji našemu narodu. Kajti toliko je gotovo: uradnik slovenskega naroda mora poznati slovensko besedilo zakonov, mora to besedilo jemati v podlogo slovenskemu uradovanju, kakor se nemško uradovanje naslanja na nemško besedilo zakonov. A da slovenski uradnik to zahtevo tudi more izpolniti, treba, da ima slovensko besedilo prav tako zbrano pred sabo, kakor je ima pri nemškem uradovanji v sistemno urejenih knjigah-priročnicah. Žal, da je narod, po jednako-pravnosti hrepeneč, prejšnji čas tako močno preziral to potrebo svojega domačega pravništva, da je tako pozno spoznal jo in šele lani jej resno zadoščevati pričel! Sedaj popravlja se zamujeno in, kakor vidimo, primeroma jako hitro, ker uže se bavimo z II. zvezkom „slovenske zbirke zakonov“ v lični, priročni in nepredragi obliki. Na 358 straneh obsega ta zvezek kazensko-pravdni red z dodatkom: I. izvršitveni propis; II. zakon o začasnem ustavljanji porot; III. zakon, kako se sestavljajo imeniki porotnikov; IV. zakone o pristojnosti vojnih sodišč: